

VOORNEMENS

Goeie voornemens. Met de vette oliebol lekker vet oubollig goeie voornemens voornemen. Stoppen met roken, vaker fietsen, niet meer uit je vel springen maar rustig zijn. Wie doet het nog? Want we weten het toch allang: vandaag bedacht, morgen geleefd, overmorgen vergeten. Uit gemaksoverwegingen of omdat je ten slotte niet overal aan kunt denken. Druk zat zonder.

Dan heb je ook nog de boeddhistische goeie voornemens. Dat gaat wat verder of dieper dan stoppen met roken. En we noemen het ook geen voornemens meer, maar geloften. Dat klinkt wat religieuzer en direct een stuk bindender. Het woord gelofte timmert de boel juridisch toch wel aardig dicht. Vergelijk in de praktijk! Ja, ik heb het me wel voorgenomen, maarja, het ging éffe anders. Versus, ik heb die gelofte afgelegd, maarja, het kwam éffe niet zo goed uit. Kun je toch minder mee aankomen, met dat laatste. Van een gelofte, daar kom je nog niet zo gemakkelijk vanaf!

En wát voor geloften, die boeddhistische. Alle levende wezens redden, voor minder doen ze het niet. En dat is dan nog maar de eerste. De andere drie kunt u googelen. Eh, en zijn er mensen die daar warm van worden, alle levende wezens redden? Zijn er die zich daar iets bij kunnen voorstellen, misschien nog niet eens zozeer alle wezens redden, maar gewoon, één of twee? De buurman, de kassière, je collega, kind of geliefde? Of alleen maar jezelf, om daar voor de verandering eens mee te beginnen. Onbegonnen werk, volgens mij.

En hoe voelt dat, met die geloften? Als we ze zeggen, voelen we ons dan van de weeromstuit een stukje heiliger? Zuiverder? Misschien zuivert de intentie. Misschien is het met regelmaat reciteren niet zonder gevolgen en gaat inderdaad iets open, neigen we inderdaad meer naar het goede. Dat is mooi. Als het alleen maar is voor eigen zielenheil en schijn van boeddhistische heiligheid is het misschien minder zinvol. Ik ben beter dan alle levende wezens, want die zijn allemaal nog gevangen in samsara, het rad van dood en wedergeboorte. Ik ben daarentegen een bodhisattva, een aspirant-heilige op het boeddhistische pad, dus ik zal eens kijken wat ik voor al die arme dolende, verdwaasde wezens kan doen...

Zo liever niet dus.

Maar goed, het blijft misschien voor veel mensen toch de ver van m'n bed show, dat redden enzo. Dichterbij beginnen? Toch een fundament aanbrengen, de beoefening verankeren in je leven? In het boeddhisme zijn daarover schatten te vinden, dus waarom buiten onze eigen traditie kijken? Waarom dat achterhaalde christendom er weer bij halen? Toch moet ik bekennen dat ik daar weer geraakt werd, het spijt me, ik kan het ook niet helpen en misschien moet ik in het vervolg maar columns voor de IKON gaan doen. Ditmaal las ik ontroerende woorden bij Benedictus, in de kloosterregels die hij al in de zesde eeuw heeft opgesteld. Heel praktisch, levend en herkenbaar, haast tastbaar in het licht ook van de Japanse zen kloostertraining, maar met een warmte en zorg die daar soms lijken te ontbreken.

Uit het hoofdstuk 'Middelen om het goede te doen' uit de Regel van Benedictus citeer ik maar een paar fragmenten, goede voornemens, geloften, of iets daar tussenin, leefregels. Ter inspiratie voor je beoefening en het inrichten van je leven.

Hij zegt: je naaste liefhebben als jezelf. Kennen we natuurlijk uit de Bijbel. En verder: de bedrukten te hulp komen en de bedroefden troosten. Geen tijd voor wraak afwachten, geen list in je hart bewaren en geen valse vrede sluiten. De waarheid spreken met je hart en je mond. Geen onrecht doen maar geleden onrecht geduldig dragen. Als je iets goeds ziet bij jezelf, dit aan God, niet aan jezelf toeschrijven. Maar bij iets kwaads steeds beseffen dat jij de dader bent en het jezelf aanrekenen.

Er is nog veel meer. En het is niet achterhaald, het is nog even sprankelend als toen. Even tijdloos als universeel menselijk – zie de overeenkomsten met de tien leken-geloften uit het boeddhisme en het achtvoudige pad.

Dus, of je je nu wel of niet met voornemens of geloften bezighoudt, en langs welke weg je ook gaat, ik wens je ook voor het nieuwe jaar een goede, vervullende reis vol oprechtheid, liefde en warmte.

Ron Sinnige, december 2009